

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et. Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobkyně: G. F.**, zastoupena Michalem Benčokem, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 17, Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2005, č. j. OAM - 446/VL – 07 – 04 - 2005, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2006, č. j. 36 Az 60/2005 - 32,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž stěžovatelce nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni rozhodování žalovaného (dále jen „zákon o azylu“), a nebyly na ni vztaženy ani překážky vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že oproti názoru soudu má za to, že důvody, které ji vedly k odchodu z vlasti a podání žádosti o azyl, jsou dostatečné pro udělení azylu z důvodů uvedených v § 14 zákona o azylu. Důvodem odchodu stěžovatelky z vlasti byly etnicky motivované konflikty mezi Kazachy a Rusy a údajná diskriminace stěžovatelky v zaměstnání ze strany Kazachů. Stěžovatelka namítá, že napadená rozhodnutí vycházela z nesprávného výkladu ustanovení § 14 zákona o azylu. Příčinou tohoto nesprávného výkladu mělo být podle stěžovatelky to, že v řízení před správním orgánem nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a nebyly obstarány všechny potřebné důkazy. Ze stejných důvodů byl podle stěžovatelky nesprávný i závěr žalovaného, jakož i soudu, o neexistenci překážek vycestování. Důvody, které stěžovatelka uvedla, jsou tedy subsumovatelné pod důvody kasační stížnosti předvídané ustanovením § 103 odst. 1 písm. a)

a b) s. ř. s. Z hlediska uplatněných důvodů tedy považuje Nejvyšší správní soud kasační stížnost za přípustnou.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Stěžovatelka žádných argumentů pro konstatování, že je její kasační stížnost přijatelná ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s., nepřinesla. Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka argumentuje především kasačním důvodem zakotveným v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a namítá, že rozsudek krajského soudu je stížen vadou nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatelka namítá, že jsou u ní dány důvody udělení azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu, resp. překážky vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu, a to s ohledem na celkovou situaci etnického napětí mezi Kazachy a Rusy v Kazašské republice. Nesprávná aplikace ustanovení § 14 zákona o azylu podle stěžovatelky vyplývá z toho, že jak žalovaný, tak krajský soud, se spokojili s nedostatečným zjištěním skutkového stavu.

K těmto důvodům kasační stížnosti ve vztahu k důvodu zamítnutí stěžovatelčiny žádosti o azyl žalovaným může Nejvyšší správní soud pouze podotknout, že otázkou

dokazování a rozsahu zjišťování skutkového stavu v azylovém řízení ve skutkově obdobných případech, jako je její, se zabýval obšírně již ve své předchozí judikatuře. Za všechny je možné odkázat zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41 (www.nssoud.cz). Pokud jde o rozhodování správního orgánu o udělení azylu z humanitárních důvodů, dává dostatečnou odpověď na stěžovatelčiny námitky rovněž dosavadní judikatura správních soudů, za všechny buďtež jmenovány např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48 (www.nssoud.cz), či rozsudek ze dne 29. 6. 2006, č. j. 6 Azs 5/2006 - 46 (www.nssoud.cz). S ohledem na námitku rozsahu a způsobu posouzení existence překážek vycestování krajským soudem je možno odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2004, č. j. 6 Azs 47/2003 - 100 (www.nssoud.cz), k otázce meritorních důvodů pro existenci překážek vycestování v případech analogických případu stěžovatelčině se Nejvyšší správní soud vyslovil zejména v rozsudku ze dne 27. 11. 2003, č. j. 4 Azs 26/2003 - 44, dne 27. 8. 2003, či v rozsudku č. j. 4 Azs 7/2003 - 60.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu